

Stip

Pony op avontuur

WITTE LEEUW

Nieuwe buurt

Op haar tenen sluipt Emma door de achterdeur naar buiten. Haar ouders zijn druk bezig met verhuisdozen uitpakken. Emma kan wel iets leukers verzinnen: haar nieuwe buurt verkennen.

Yes, haar fiets is al uit de verhuishwagen.

Nu snel weg, voordat papa en mama haar missen!

Zouden er leuke kinderen in de straat wonen? Misschien zitten er wel een paar bij haar in de klas. Zou ze snel nieuwe vrienden maken?

Emma racet de straat uit en slaat de hoek om, en nog een en nog een. Al snel fietst Emma tussen de boerderijen en weilanden. Wat een verschil met de stad!

Ze schrikt op van een geluid.

‘Hiiii...’

Wat was dat? Emma trapt op de rem.

Ze staat voor een klein weiland naast een oude boerderij.

In de hoek van de wei staat een bruine pony. Hij kijkt Emma nieuwsgierig aan.

‘Hé daar,’ zegt Emma. Ze loopt naar het hek en strekt haar hand naar hem uit.

De pony rent op een drafje naar haar toe.

Voorzichtig aait Emma over zijn snuit. Die is warm en zacht. Hij kijkt haar met lieve, grote ogen aan.

‘Hoi, ik ben Emma,’ zegt ze. Ze ziet geen naambordje op het weiland. ‘Jammer dat ik niet weet hoe jij heet.’

Nu ze de pony van dichtbij ziet, valt Emma op hoe vies hij is. Hij is niet bruin, zoals ze eerst dacht. Hij zit helemaal onder de modder. Het zit zelfs in zijn manen en op zijn oren. Hij is zo vies dat je niet eens kunt zien welke kleur zijn vacht heeft.

‘Ik weet niet veel over pony’s,’ zegt Emma, ‘maar jij ziet eruit alsof je al lang niet meer geborsteld bent. Waar is je baasje?’ Ze kijkt om zich heen. De boerderij naast het weiland ziet er oud en verlaten uit.

Ondertussen snuffelt de pony aan haar jaszak en daarna aan haar broekzakken. Het kietelt.

‘O, heb je honger? Ik heb niks bij me, sorry. Maar weet je wat? Ik ga iets te eten voor je halen.’

‘Hiii!’ De pony hinnikt, alsof hij begrijpt wat Emma heeft gezegd.

Terwijl ze terugloopt naar haar fiets, loopt hij aan de andere kant van het hek met haar mee.

Ze zwaait naar hem en springt op haar fiets. Als ze achterom kijkt, ziet ze dat de pony haar nakijkt.

‘Ik kom zo terug!’ roept ze.

Op weg naar huis heeft ze het gevoel dat ze vliegt. Wie had gedacht dat haar eerste nieuwe vriend een pony zou zijn?

Honger als een paard

Thuis sluipt Emma de keuken binnen. Hebben haar ouders haar nog niet gemist?
Ze kijkt om zich heen. Wat vinden pony's lekker? Yoghurt? Vast niet. Kaas? Nee, dat is niks voor pony's. Wortels? Ja, dat vinden ze vast lekker!

Emma haalt een bos wortels uit de koelkast en doet die in haar rugzak. Daarna pakt ze een appel van het aanrecht. 'Hoi lieverd,' zegt haar moeder. Ze komt met een rood hoofd de keuken binnenlopen. Ze zet twee verhuisdozen op de grond. 'Wat een gesjouw, hè?' Ze ploft op een keukenstoel en kijkt naar Emma. 'Goed idee, een appel. Even pauze houden.'

Emma haalt opgelucht adem. Zo te merken hebben haar ouders haar nog niet gemist. 'Mag ik even naar buiten?' vraagt ze. 'Ik wil de buurt verkennen.'

'Natuurlijk,' zegt haar moeder. 'Doe maar lekker. Veel plezier!'

'Tot zo!' Emma stopt de appel in haar rugzak en fietst snel terug naar het weiland.

'Hiiiiii...' De pony hinnikt zodra hij Emma ziet en hij rent naar het hek.

‘Hoi pony, daar ben ik weer,’ zegt Emma. ‘Kijk eens wat ik voor je heb meegenomen?’

De pony steekt zijn hals over het hek en snuffelt ongeduldig aan haar rugzak. Emma heeft bijna geen tijd om de rits open te maken.

‘Rustig maar,’ zegt Emma. ‘Heb je zo’n honger?’

Emma steekt een wortel naar voren. Meteen schiet de pony erop af. HAP!

‘O!’ Emma schrikt. Ze trekt haar hand terug. De pony had bijna in haar vingers gebeten.

De pony kauwt tevreden op de wortel. Als de wortel op is, schraapt hij met zijn hoef over de grond en kijkt Emma met een zielige blik aan.

‘Wat doe je?’ vraagt Emma. ‘Wil je soms nog meer?’
‘Brrrr!’ De pony laat zijn snuit trillen. Dat betekent vast ‘ja’. Ze kijkt van de wortels in haar rugzak naar de pony. Ze durft eigenlijk niet meer zo goed. Straks bijt de pony haar écht, ook al is het per ongeluk. Hij leek zo lief, tot nu toe. Ze gooit de rest van de wortels over het hek. Nu kan de pony alles van de grond eten. Hij valt er meteen op aan en stopt niet met eten tot alle wortels op zijn. Dan steekt hij zijn snuit weer over het hek.
‘Je bijt toch niet, hè?’ vraagt Emma. Ze kijkt in zijn ogen, die zien er vriendelijk uit. Voorzichtig steekt ze haar hand uit. Tot haar verbazing begint de pony haar hand te likken. Het voelt zacht en warm, en een beetje nat.

‘Betekent dit “dankjewel”?’ vraagt Emma. ‘Of wil je toch even proeven hoe mijn hand smaakt?’

Als de pony stopt met likken aait Emma over zijn hals. Zijn vacht zit nog steeds vol opgedroogde moddervlekken.

‘Wat ben je vies,’ zegt Emma. Ze kijkt naar de kleine stal achter in het weiland. ‘Liggen er misschien borstels in je stal?’

Durft ze dit wel?

Emma kijkt om zich heen, er is niemand te zien. Ze voelt aan het schuifslot op het hek. Het gaat open!

Ze kijkt nog één keer om zich heen, loopt door het hek en trekt het vlug achter zich dicht.

Stip

Emma kijkt de pony aan. Er zit nu geen hek meer tussen hen in. Als hij wil bijten, kan Emma geen kant op. Was dit wel een goed idee?

Hij komt meteen op haar af. Emma schrikt. Ze doet een paar passen achteruit. Ze botst tegen het hek. Haar rugzak glijdt van haar schouder. De pony begint er meteen aan te snuffelen en schraapt weer met zijn hoef over de grond.

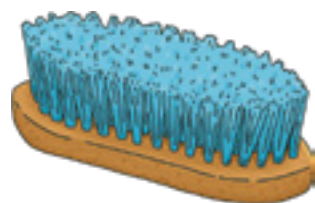
‘O!’ zegt Emma. ‘Je ruikt zeker de appel in mijn rugzak.’ Ze haalt de appel eruit en gooit hem een stukje verderop op de grond. ‘Pak maar,’ zegt ze.

Meteen rent de pony erop af.

Ondertussen loopt Emma vlug naar de stal. Nou ja, stal. Het is meer een gammel schuurtje. In de hoek staat een gevulde drinkbak met water. Daarnaast ligt een baal hooi. De pony ziet er dan misschien een beetje onverzorgd uit, hij krijgt dus wel eten en drinken, gelukkig.

Op een plank ziet ze ook wat borstels liggen. Emma pakt er eentje en loopt naar de pony. Hij kijkt Emma nieuwsgierig aan. ‘Ik heb nog nooit een pony geborsteld,’ zegt Emma, ‘maar viezer dan dit kun je in elk geval niet worden.’

Ze beweegt de borstel voorzichtig over zijn vacht.

De opgedroogde modder gaat er gemakkelijk af.
De pony blijft braaf stilstaan en doet af en toe zijn ogen dicht. Het lijkt alsof hij het fijn vindt.
Langzaam maar zeker ziet Emma hoe de grijsbruine modderkleur verdwijnt. 'Hm... ben je grijs? Of toch wit?'
Emma poetst en poetst. Sommige vlekken krijgt Emma niet weg, hoe ze haar best ook doet.
'Wacht eens even,' zegt ze na een tijdje. 'Je bent wit met stippen! Wat een verrassing!'
Ze laat haar hand over zijn vacht glijden. 'Ik weet een leuke naam voor je,' zegt Emma. 'Ik noem je Stip.'
'Hiii!' De pony hinnikt hard.
Van schrik laat Emma de borstel op de grond vallen.
Stip rent opeens heel hard naar het hek.
Emma kijkt op en schrikt.
Daar staat iemand. Een jongen.
Hij kijkt haar verbaasd aan. 'Wie ben jij?'

